

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 298/06-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť L. S., K., zastúpeného advokátom JUDr. J. D., Ž., v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 6 Cb 14/04-19 z 13. júla 2004 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 20 Cob 503/04-41 z 19. mája 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. S. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2006 doručená sťažnosť L. S., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. D., Ž., v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 Cb 14/04-19 z 13. júla 2004 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 20 Cob 503/04-41 z 19. mája 2005.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že okresný súd ho rozsudkom č. k. 6 Cb 14/04-19 z 13. júla 2004 zaviazal uhradiť navrhovateľovi určenú sumu, pričom sťažovateľ už v odpore proti trestnému rozkazu vydanému vo veci sp. zn. 6 Rob 7/04 poukázal na skutočnosť, že návrh navrhovateľa je predčasne podaný, teda v tomto štádiu nedôvodný a žiadal návrh zamietnuť.

Sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie, v ktorom opätovne poukázal na vady dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa a predčasnosť rozhodnutia okresného súdu v tejto veci s poukázaním na skutočnosť, že pred okresným súdom prebiehajú dve obdobné konania (sp. zn. 8 Cb 18/04 a 8 Cb 17/04), kde sa podrobne vykonávajú dôkazy navrhované sťažovateľom v predmetnom konaní.

Krajský súd však v rozsudku č. k. 20 Cob 503/04-41 z 19. mája 2005 „... bez ďalšieho skonštatoval, že sťažovateľ nenavrhol dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a že došlo k uzavretiu dohody o splatnosti odmien pred okresným súdom, hoci bolo zrejmé, že keby okresný súd požiadal sťažovateľa o nahlásenie mien a adries svedkov, ktorých spomenul už v odpore proti rozsudku Okresného súdu v Čadci, bol by sťažovateľ mená a adresy týchto svedkov nahlásil v súdom určenej lehote“.

Sťažovateľ podal v predmetnej veci dovolanie, ktoré však bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) odmietnuté z dôvodu, že proti rozsudkom na peňažné plnenie v obchodných veciach neprevyšujúcich desaťnásobok minimálnej mzdy nie je prípustné dovolanie.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľ v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu č. k. 6 Cb 14/04-19 z 13. júla 2004 a rozsudkom krajského súdu č. k. 20 Cob 503/04-41 z 19. mája 2005, ako aj zrušil uvedené rozsudky.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd vychádzal pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa z údajov v nej uvedených, že *„Vo veci podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky odmietnuté z dôvodu, že proti rozsudkom na peňažné plnenie v obchodných veciach neprevyšujúcich desaťnásobok minimálnej mzdy nie je prípustné dovolanie“*.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Ústavný súd zistil (úradný záznam z 18. septembra 2006), že rozsudok krajského súdu č. k.

20 Cob 503/04-41 z 19. mája 2005 nadobudol právoplatnosť 23. júna 2005. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol uznesením sp. zn. 3 Obdo 21/05-56 z 24. mája 2006, ktoré bolo jeho právnenému zástupcovi doručené 12. júna 2006.

V konkrétnych okolnostiach predmetnej veci bolo sťažnosť ústavnému súdu potrebné podať v lehote dvoch mesiacov od dátumu právoplatnosti rozsudku krajského súdu č. k. 20 Cob 503/04-14 z 19. mája 2005, čím bolo konanie okresného súdu sp. zn. 6 Cb 14/04 právoplatne skončené. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Táto lehota stanovená zákonom o ústavnom súde je objektívnou lehotou, čo znamená, že zmeškanie tejto lehoty nie je možné odpustiť“. Sťažnosť sťažovateľa bola podaná na poštovú prepravu 17. augusta 2006, teda od právoplatného vybavenia veci uplynulo nepochybne dlhšie časové obdobie ako zákonná dvojmesačná lehota, preto ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene (napr. rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 310/04, III. ÚS 312/05, III. ÚS 221/06).

Ústavný súd zároveň v tejto súvislosti poznamenáva, že v prípadoch, keď je dovolanie neprípustné, nie je ho možné považovať za procesný prostriedok, ktorý zákon na ochranu základných práv a slobôd poskytuje. V uvedených prípadoch lehota na podanie ústavnej sťažnosti plynie odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Rozhodnutie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania z dôvodu jeho neprípustnosti je potrebné považovať za rozhodnutie deklaratórnej povahy, ktoré autoritatívne konštatuje neexistenciu práva, v danom prípade práva podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 31/05, I. ÚS 172/06).

V zmysle ustanovenia § 36 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 142 a § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2006